Σκίτσο του Ηλία Μακρή.

Το βρώμικο πέπλο του «ελέους»

ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Της Τασουλας Καραϊσκακη

Ανδία και φρίκη γεννά σήμερα η λέξη «ανοικοδόμηση», που έχει χάσει ολοκληρωτικά το νόημά της. Διότι, μόνο έργο αισιόδοξο και φιλάνθρωπο δεν είναι. Πρόκειται μάλλον για μια εκλεπτυσμένη μορφή αποικιοκρατίας, που παραδίδει σε ξένα επιχειρηματικά συμφέροντα ολόκληρους λαούς. Για ένα μεγάλο φαγοπότι, με συνδαιτυμόνες ιδιωτικές επιχειρήσεις των πλούσιων χωρών, μεγαλοπαράγοντες της πολιτικής και της διπλωματίας τους, των think tank και των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. Σκύλευση πάνω από πτώματα αδικοχαμένων. Η ανοικοδόμηση μιας βομβαρδισμένης χώρας είναι σαρκοβόρα (οικονομικά και ηθικά) όσο και ο πόλεμος. Κυνική μπίζνες όσο κι οι μπίζνες των «απελευθερωτικών» εισβολών.

Η Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τώρα ο Λίβανος, αφού πρώτα πνίγηκαν στο αίμα και τα χαλάσματα, αφού ισοπεδώθηκαν και ξεκληρίστηκαν, επιστρέφοντας, μέσα σε λίγες ώρες, λίγες μέρες, λίγους μήνες δεκαετίες πίσω, έγιναν έπειτα χρυσοφόρα «οικόπεδα». Τι κι αν κάηκε, ακρωτηριάστηκε, θανατώθηκε τρυφερή κι αθώα ανθρώπινη σάρκα, τι κι αν καταστράφηκαν μνημεία χιλιετιών, κι αν σβήστηκαν από το χάρτη, με μιας, αριστουργηματικά δείγματα λαμπρότατων πολιτισμών.

Ολα ξεχνιούνται με το που ξεκινά η φάση της ανοικοδόμησης. Διαγράφονται από τη μνήμη οι επιδρομές, οι βομβαρδισμοί, οι εκατόμβες, τα πιο φριχτά βασανιστήρια, τα πιο ειδεχθή και αποτρόπαια εγκλήματα πολέμου. Η δίψα του χρήματος στέλνει εκεί νέες στρατιές σε έναν νέο «πόλεμο», πάνω από τα διαμελισμένα πτώματα και τα συντρίμμια. Τον πόλεμο των επιχειρήσεων των «μεγάλων» για το ποια θα αποσπάσει τη μερίδα του λέοντος από τα έργα. Το ανατριχιαστικό είναι ότι μερικές φορές τα εργολαβικά συμβόλαια υπογράφονται πριν ακόμη από την έναρξη του πολέμου, λόγω των στενών σχέσεων των εταιρειών αυτών με τα κυβερνητικά και στρατιωτικά επιτελεία των εισβολέων. Είναι εταιρείες που χρηματοδοτούν προεκλογικές καμπάνιες και διαπλέκονται άμεσα με την εξουσία. Στη μοιρασιά της πλούσιας λείας, βέβαια συμμετέχουν δεκάδες άλλες εταιρείες, που κερδίζουν μέσα σε λίγο χρόνο δισ. δολάρια. Ωστόσο, όπως έδειξε παλιότερη έρευνα του ανεξάρτητου αμερικανικού οργανισμού Center of Public Integrity, για παράδειγμα στο Ιράκ, το 60% των εν λόγω επιχειρήσεων διευθύνονταν από στελέχη που είχαν στενούς δεσμούς με Αμερικανούς πολιτικούς και υψηλά ιστάμενους στρατιωτικούς.

Το έργο της επούλωσης των πληγών του πολέμου, σπάνια περιλαμβάνει αποζημιώσεις προς τα θύματα ή κάποια άλλη μορφή επανόρθωσης. Αντίθετα αφαιμάσσει τον κατακρεουργημένο λαό. Διότι, το κόστος της ανοικοδόμησης δεν αναλαμβάνουν βεβαίως οι κερδισμένοι από το βρώμικο πόλεμο (οι βιομηχανίες όπλων και οι διαπλεκόμενοι του πολιτικοστρατιωτικού συστήματος), αλλά τα ίδια τα θύματα του πολέμου. Νέοι δρόμοι, νέες υποδομές, νέα κτίρια ακριβοπληρώνονται από τους ίδιους τους πληγέντες, που καταλήγουν να χρηματοδοτούν, συχνά, τους καταστροφείς τους. Τα «κοράκια», άπληστα και πωρωμένα, δεν σταματούν να ρουφούν το αίμα των θυμάτων τους. Αλλά και των φορολογούμενων πολιτών των αναπτυγμένων κρατών (τα πακέτα βοήθειας που συγκεντρώνονται με χρήματα από τις τσέπες των πολιτών εισρέουν ακριβώς στα ταμεία των εταιρειών που πρωτοστατούν στο πανηγύρι της ανοικοδόμησης).

Η επόμενη μέρα είναι πάντα μια φρικιαστική μέρα, καλυμμένη με το βρώμικο και υποκριτικό πέπλο του ελέους.

Ιδιωτικά πανεπιστήμια και ο θεσμός του ασύλου

Του **Αντωνιου Εφραιμιδη***

Μολονότι ακολούθησα πανεπιστημιακή καριέρα στις ΗΠΑ, αφού αποφοίτησα από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο το 1967, διατήρησα έντονο ενδιαφέρον για τα ζητήματα της ανώτατης εκπαίδευσης στην Ελλάδα και βρίσκομαι σε επαφή με πολλούς συναδέλφους και φίλους στα ελληνικά πανεπιστήμια και τα ερευνητικά τους κέντρα. Πρέπει να ομολογήσω ότι ποτέ δεν αισθάνθηκα περισσότερη κατάθλιψη, αλλά και αισιοδοξία, όσο σήμερα.

Αισθάνομαι κατάθλιψη για τα όσα βλέπω να γίνονται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά αισθάνομαι αισιοδοξία γιατί αντιλαμβάνομαι ότι υπάρχει τουλάχιστον σοβαρή προσπάθεια να αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο.

Τα κυριότερα θέματα του συνεχιζόμενου διαλόγου αφορούν τα λεγόμενα «ιδιωτικά πανεπιστήμια», το ζήτημα του πανεπιστημιακού ασύλου, την αξιολόγηση, τη διοίκηση των πανεπιστημίων, καθώς και το ζήτημα των «αιωνίων φοιτητών». Επιτρέψτε μου να προσφέρω μερικά σύντομα σχόλια.

Ας αρχίσω με το θέμα των ιδιωτικών πανεπιστημίων, που έχει γίνει το φόβητρο που επισείει μονίμως η αντίδραση προς τις μεταρρυθμίσεις. Η φοβία της αντιπολίτευσης στο μέτρο αυτό είναι νομίζω αδικαιολόγητη. Ακόμα και τα χειρότερα σενάρια που προβλέφθηκαν δεν πείθουν για τους κινδύνους που παρακολουθούν τη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων. Ακόμα και ανάμεσα στους πλέον αντιαμερικανικούς κύκλους λίγοι θα αμφισβητήσουν σοβαρά την αμερικανική υπεροχή στον χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, ιδιωτικής ή δημόσιας. Ακόμα και το Ιράν ενθαρρύνει τους νέους του να κάνουν αιτήσεις σε αμερικανικά πανεπιστήμια και αυτά δέχονται και σήμερα τους καλύτερους Ιρανούς υποψηφίους.

Τι το απειλητικό υπάρχει στα ιδιωτικά πανεπιστήμια; Οπως και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, θα υπάρχουν περισσότερο και λιγότερο καλά, όπως και εκλεκτά. Γιατί αυτό το ιδεολογικό πείσμα; Το ενδεχόμενο της ύπαρξής τους διευρύνει τον βαθμό ελευθερίας του πανεπιστημιακού συστήματος και θα προσφέρει στα δημόσια ιδρύματα τον ανταγωνισμό που θα τα καταστήσει πιο αποδοτικά και αποτελεσματικά.

Στις ΗΠΑ υπάρχει ελάχιστη διαφορά στη λειτουργία των ιδιωτικών και των δημοσίων. Το ζήτημα της αυτονομίας βασίζεται και στις δύο περιπτώσεις στην ευθύνη που απαιτείται από τους λειτουργούς του συστήματος. Το κράτος δεν θα πρέπει να αναμειγνύεται στη λειτουργία των δημοσίων πανεπιστημίων και θα είναι ευθύνη της διοικητικής αρχής των ιδρυμάτων να καθορίσουν τη διάρκεια των σπουδών και τον χρόνο που χρειάζεται η απόκτηση πτυχίου.

Το κράτος δεν θα πρέπει να αναμειγνύεται στη λειτουργία των δημοσίων πανεπιστημίων και θα είναι ευθύνη της διοικητικής αρχής των ιδρυμάτων να καθορίσουν τη διάρκεια των σπουδών και τον χρόνο που χρειάζεται η απόκτηση πτυχίου.

Ο τρόπος διοίκησης ενός πανεπιστημίου θα πρέπει να περιλαμβάνει τις απόψεις του διδακτικού και διοικητικού προσωπικού και των φοιτητών, αλλά κυρίως να διαθέτει λογικό και αποδοτικό σύστημα λήψης αποφάσεων. Ο λόγος που η τριτοβάθμια εκπαίδευση στις ΗΠΑ πέτυχε είναι γιατί όσοι λαμβάνουν αποφάσεις στα πανεπιστήμια κινούνται από εκπαιδευτικά και όχι πολιτικά κίνητρα. Τα πολιτικά κόμματα δεν έχουν θέση στα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Η αυτονομία προϋποθέτει αίσθηση ευθύνης και ετοιμότητα αποδόσης στοιχείων αποτελεσματικότητας σε κάθε ζήτηση. Είναι συνεπώς περιττό να πούμε ότι η τακτική και ουσιαστική αξιολόγηση σε όλα τα επίπεδα της πανεπιστημιακής ζωής είναι απολύτως απαραίτητη. Είναι αδιανόητο ότι οποιοσδήποτε, οπουδήποτε μπορεί να παράγει έργο χωρίς να αξιολογείται γι' αυτό. Η αντίρρηση στην αξιολόγηση στερείται κάθε σοβαρότητας.

Τέλος, έρχομαι στον θεσμό του ασύλου. Δυστυχώς στη χώρα μας τον έχουν καταχραστεί σε τέτοιο βαθμό ώστε να θεωρείται συνώνυμος της καταπάτησης της ελευθερίας της σκέψης και της κυκλοφορίας των ιδεών. Χρειάζεται πλήρη αναθεώρηση για να μη συνεχισθεί η υπονόμευση του ίδιου του ελληνικού πανεπιστημίου.

Ενθαρρύνθηκα από τις μεταρρυθμιστικές προτάσεις της Επιτροπής του ΕΣΥΠ και αποθαρρύνθηκα από τη ρηχή και τυφλή αντίδραση που προκάλεσαν. Υπήρξαν ευτυχώς πάμπολλες εκδηλώσεις συμπαράστασης από ανυστερόβουλους και σκεπτόμενους πανεπιστημιακούς και πολιτικούς υπέρ των μεταρρυθμίσεων. Η θορυβώδης αντίθεση προς τις μεταρρυθμίσεις δεν προσέφερε εναλλακτικές λύσεις και κατάφερε να αναστείλει τη βούληση της κυβέρνησης να αλλάξει το εκπαιδευτικό σύστημα. Για το καλό του μέλλοντος αυτής χώρας ελπίζω η αναστολή να είναι προσωρινή.

Θα ήθελα να κλείσω με τη σκέψη ότι οι συνάδελφοί μου στο Πανεπιστήμιο του Maryland αδυνατούν να πιστέψουν ότι είναι δυνατόν να υπάρχει αντίδραση σε τόσο αυτονόητες προτάσεις όπως αυτές της Επιτροπής του ΕΣΥΠ. Οποιος πραγματικά ενδιαφέρεται για το μέλλον του πανεπιστημίου πρέπει να μιλήσει τώρα. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι πολύ σημαντική για να αφήνεται στη διάθεση μιας δράκας χούλιγκαν της πολιτικής.

* *Ο κ. Αντώνιος Εφραιμίδης είναι Cynthia Kim Eminent Professor of Information Technology Electrical and Computer Engineering Department, Πανεπιστήμιο Maryland, College Park, MD - ΗΠΑ*

Πολεμώντας τη διαφθορά

ΑΠΟΓΡΑΦΕΣ

Του Πασχου Μανδραβελη

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν ο κ. Καραμανλής είπε πραγματικά όσα του αποδόθηκαν για τη διαφθορά, αλλά τι καλά θα ήταν να τα έλεγε; Δεν αστειευόμαστε: η σωστή διάγνωση μιας ασθένειας είναι η μισή θεραπεία της. Και η διαφθορά είναι πολύπλοκη κοινωνική παθογένεια που δεν αντιμετωπίζεται μόνο με ένα φάρμακο. Μάλλον χρειάζεται συνδυασμός δράσεων.

Ιστορικά έχουν διατυπωθεί τρεις τρόποι για τον θρίαμβο της αρετής επί της κακίας. Ο «ηθικολογικός» που θέλει την ηθική ανάταση των ανθρώπων, ο «κατασταλτικός» που υπολογίζει μόνο στους διωκτικούς μηχανισμούς και ο «ρεαλιστικός» ο οποίος χωρίς να αποκλείει τους άλλους δύο προσπαθεί να ελαχιστοποιήσει τις ευκαιρίες διαφθοράς.

Στην Ελλάδα κυριαρχεί η «ηθικολογική» άποψη. Πολλοί πιστεύουν ότι η ηθική είναι ικανή και αναγκαία συνθήκη για τη διαφάνεια. Εχουν δίκιο κατά το ήμισυ: η ηθική είναι αναγκαία, αλλά όχι ικανή συνθήκη για την καταπολέμηση της διαφθοράς. Η ηθική δεν είναι μετρήσιμο μέγεθος, ούτε μπορεί να διαπιστωθεί πριν αναλάβει κάποιος θέση ευθύνης. Ολοι μας, δυστυχώς, μόνον κάποια γενική εικόνα μπορούμε να έχουμε για τους ανθρώπους: δεν μπορούμε να γνωρίζουμε εκ των προτέρων ούτε πόσο ηθικοί είναι, αλλά ούτε και πόσο ανήθικοι μπορεί να γίνουν. Το μόνο που μπορούμε να διαπιστώσουμε είναι την έλλειψη της ηθικής, δηλαδή την ανηθικότητα. Αυτό όμως γίνεται μόνον κατόπιν εορτής. Οταν πια η λαδιά έχει απλωθεί. Αρα, εξ αντικειμένου, η πάταξη της διαφθοράς μπορεί να προϋποθέτει μια μινιμουμ ηθική συναίνεση, αλλά η ηθική από μόνη της δεν μπορεί να εξασφαλίσει τη διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα διοίκησης.

Η καταστολή είναι επίσης αναγκαία αλλά όχι ικανή συνθήκη για την πάταξη της διαφθοράς. Χρειάζεται όταν υπάρχουν λίγα σάπια μήλα. Αλλά, από ένα επίπεδο παθογένειας και πάνω δεν δουλεύει, γιατί διαφθείρονται και οι μηχανισμοί δίωξης. Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως, όταν η ασθένεια εξαπλωθεί, κάθε νέος μηχανισμός πάταξης της διαφθοράς ρίχνει νερό στο μύλο της, διότι βάζει περισσότερους στο παιχνίδι.

Η ρεαλιστική προσέγγιση δεν αποκλείει τις δύο πρώτες μεθόδους καταπολέμησης της διαφθοράς, αλλά κατανοεί και τα όριά τους. Το σχήμα είναι απλό: η διαφθορά φύεται σε κάθε ανθρώπινη σύμπραξη. Φουντώνει όμως στις πολύπλοκες δομές. Το κράτος, για παράδειγμα, αποτελεί θερμοκήπιο για τέτοιου είδους φαινόμενα, επειδή αφενός είναι δαιδαλώδες και αφετέρου οι λειτουργοί του διαχειρίζονται ξένο χρήμα.

Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η διαφθορά δεν εξαλείφεται. Απλώς ελαχιστοποιείται, περικόπτοντας τις ευκαιρίες ανάπτυξής της, δηλαδή μειώνοντας το κράτος. Πρέπει να αποκεντρωθούν αρμοδιότητες είτε προς την Τοπική Αυτοδιοίκηση είτε προς την αγορά. Στην πρώτη περίπτωση θα έχουμε ευκολότερο δημοκρατικό έλεγχο: Στις μικρές κοινωνίες βλέπουν, ελέγχουν καλύτερα. Στη δεύτερη περίπτωση, όπου κάποιοι παίζουν τα λεφτά τους, αυτοί επίσης βλέπουν κι ελέγχουν καλύτερα. Αλλά ακόμη κι αν δεν το κάνουν -αν δηλαδή ο διευθύνων σύμβουλος μιας επιχείρησης κάνει ανέλεγκτα και προσωπικές μπίζνες εντός της εταιρείας του- ουδόλως μας αφορά. Αφορά μόνο τους μετόχους. Οταν διαφθείρεται το στέλεχος μιας κρατικής εταιρείας μας αφορά όλους, διότι άθελά μας όλοι είμαστε μέτοχοι.

Η διαφθορά δεν εξαλείφεται. Απλώς ελαχιστοποιείται, περικόπτοντας τις ευκαιρίες ανάπτυξής της, μειώνοντας το κράτος.

Στην Ελλάδα προσπαθήσαμε επί μακρόν να λύσουμε το πρόβλημα της διαφθοράς με τους δύο πρώτους τρόπους. Δεν πρέπει να απαξιώσουμε την προσπάθεια, διότι δεν γνωρίζουμε σε ποια κατάσταση θα βρισκόμασταν σήμερα χωρίς αυτή. Αλλά πρέπει ταυτόχρονα να κατανοήσουμε και τα όριά τους. Η εκτεταμένη διαφθορά που υπάρχει στη χώρα δεν θα καταπολεμηθεί προσθέτοντας νέα παρακλάδια στην σάπια δομή που έχουμε σήμερα. Χρειάζονται χειρουργικές λύσεις κι αυτές πρέπει να επιδιώξουμε.

pmandrav@otenet.gr

Τι Γραφει ο Ξενος Τυπος

Η στάση της Γαλλίας έναντι του Ιράν

Οι Γάλλοι πολιτικοί ιθύνοντες επαναλαμβάνουν ακούραστα εδώ και εβδομάδες ότι θα πρέπει να αρχίσει «διάλογο» με τον Ιράν, «μια υπεύθυνη χώρα», ικανή να παίξει «σταθεροποιητικό ρόλο». Ωστόσο, η στάση του Ιράν δύσκολα μπορεί να δικαιολογήσει τέτοιου είδους αιτήματα. Κατ' αρχάς στον Λίβανο, όπου το Ιράν συνεχίζει τις προσπάθειες για τον εξοπλισμό της Χεζμπολάχ με όπλα, καταδικάζοντας το ψήφισμα 1701 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Το βασικό όμως πρόβλημα έγκειται στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, το οποίο δεν επιδεικνύει καμία πρόθεση να συμβιβαστεί με το αίτημα του Συμβουλίου Ασφαλείας και να σταματήσει έως τις 31 Αυγούστου τις διαδικασίες εμπλουτισμού Ουρανίου. Εδώ και πολλούς μήνες το Ιράν υπεκφεύγει και αρνείται να προβεί στις απαραίτητες εκείνες ενέργειες που θα αποκαθιστούσαν την εμπιστοσύνη της διεθνούς κοινής γνώμης προς τη χώρα.

Le Monde

Οι θύμησες από την τραγωδία στο σχολείο του Μπεσλάν παραμένουν.

Οι Κούρδοι του Ιράκ

Η Τουρκία είχε προειδοποιήσει πριν από τουλάχιστον ένα μήνα τις ΗΠΑ και το Ιράκ ότι ενδέχεται να επέμβει στο Βόρειο Ιράκ προκειμένου να διαλύσει τις δυνάμεις των ανταρτών του PKK που έχουν βρει καταφύγιο στην περιοχή, σε περίπτωση που η κυβέρνηση του Ιράκ δεν αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Μέχρι τώρα ούτε η Βαγδάτη, αλλά ούτε και η Ουάσιγκτον δεν έχουν κινητοποιηθεί. Οι Κούρδοι του Ιράκ δεν απειλούν τα αμερικανικά συμφέροντα, ενώ συγχρόνως οι ΗΠΑ και η ιρακινή κυβέρνηση έχουν ανάγκη της υποστήριξης των Κούρδων του Ιράκ, που στηρίζουν το PKK στην προσπάθεια εφαρμογής του αμερικανικού σχεδίου για το Ιράκ. Παράλληλα, όμως, η ιρακινή κυβέρνηση πρέπει να διασφαλίσει τα βόρεια σύνορά της αντιμετωπίζοντας την πολιτοφυλακή των Πεσμεργκά και τους αντάρτες του PKK.

GULF TIMES

Ισορροπημένη αντιμετώπιση

Η στάση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ έναντι των δύο χωρών που αναπτύσσουν πυρηνική τεχνολογία αποδεικνύει με τον καλύτερο τρόπο ότι οι προσπάθειες για τη μη διάδοση των πυρηνικών βρίσκονται στο έλεος τις διεθνούς πολιτικής. Το Ιράν δέχθηκε εξαιρετικά σκληρή προειδοποίηση για να σταματήσει αυτό που οι ιρανικές αρχές χαρακτηρίζουν νόμιμο δικαίωμά τους, ενώ το Πακιστάν χαίρει ιδιαίτερα επιεικούς μεταχείρισης, παρά την ανακάλυψη ευρύτατου κυκλώματος λαθρεμπορίας πυρηνικής τεχνολογίας, το οποίο διηύθυναν Ιρανοί επιστήμονες. Η διατήρηση μιας ορισμένης ισορροπίας είναι απαραίτητη, γιατί διαφορετικά το Ιράν ενδέχεται να αντιγράψει το Πακιστάν και να συνεχίσει απροκάλυπτα το πυρηνικό του πρόγραμμα.

Herald Tribune

Μετανιώνει ο Νασράλα

Ο πρωτοφανής λόγος του Χασάν Νασράλα το περασμένο Σάββατο αναμένεται να σώσει οριστικά τον πρωθυπουργό Εχούντ Ολμερτ από τη διενέργεια ελέγχου εκ μέρους ειδικής κυβερνητικής επιτροπής για τα πεπραγμένα στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας κατά τη διάρκεια του πολέμου στον Λίβανο. Ο υπουργός Αμυνας Αμίρ Πέρετς και ο αρχηγός του γενικού επιτελείου, Νταν Χαλούτς, πρέπει να ένιωσαν επίσης μεγάλη ανακούφιση. Οι δηλώσεις του Νασράλα αποτελούν ισχυρό πλήγμα στα κινήματα διαμαρτυρίας, τα οποία δυσκολεύονται να πείσουν την κοινή γνώμη. Η εξήγηση είναι απλή: οι δραματικές δηλώσεις του ηγέτη της Χεζμπολάχ συνοψίστηκαν σε δύο λέξεις από τα διεθνή ΜΜΕ: «Ο Νασράλα μετανιώνει».

HAARETZ

Μόνο οι σφαγές των Ισραηλινών σοκάρουν

Πού βρίσκονται τα μεγάλα πνεύματα, γιατί δεν ξεσπά το σκάνδαλο; Πού είναι οι δηλώσεις των υψηλόβαθμων πολιτικών αξιωματούχων του πλανήτη; Από τις 14 Αυγούστου ψάχνω απελπισμένα στα ΜΜΕ την καταδίκη του βομβαρδισμού από τον στρατό της Σρι Λάνκα ορφανοτροφείου των ανταρτών Ταμίλ, από τον οποίο σκοτώθηκαν 43 μαθήτριες και τραυματίστηκαν 60. Μένει κανείς έκπληκτος από τη διαφορά στην αντιμετώπιση των θεμάτων. Τα θύματα των Αράβων - Μουσουλμάνων είναι πιο πολύτιμα από τα άλλα; Οχι οπωσδήποτε γιατί κανείς δεν συγκινείται από τις μαζικές δολοφονίες Αράβων από άλλους Αραβες στο Ιράκ. Οχι, το μοναδικό ζήτημα είναι το Ισραήλ και συγκεκριμένα οι Εβραίοι.

Libération